

חיי שלמה

פרשת בראשית

קיום התורה ומצוותיה, החיים הגופניים הם רק האמצעים לקיום המצוות בפועל ממש, וע"י האמצעים הגופניים אפשר לנו לקיימן.

ולפי זה עלינו לדעת דאי אפשר לגשת לעשיית המצוות ללא הראשית חכמה יראת ה', וצלי הכנה יתירה בנפש ובמחשבה, וזהו בראשית ברא אלקים, היינו שאלקים ברא את הבראשית, את מה שקודם למעשים, את הגישה וההכנה למעשים, ועלינו להגיע לתחילת המעשים בזוונה ובהכנה רבה קודמת, ונריך לדעת לפני קיום כל מצוה שיש את הקודם למעשה, את הלשם יחוד, את ההכנה, וההכנה למצוה היא עיקר גדול, כי יש הרבה שעושים את המצוות בצחי מצות אנשים מלומדה (ישעיה כט, יג), שהם נגשים אל המצוה כאל כלי מוכן מכבד שמעמידים אותו ממקום למקום, ושוכחים שהבורא צ"ה קדשנו במצוותיו.

וזהו ביאור הגמ' (ברכות יג.) למה קדמה פרשת שמע לוויה אס שמוע כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחילה ואח"כ עול מצוות, ולכאורה קשה הרי כשמקבל עליו עול מצוות עושה זאת משום שנצטוו על זה

בראשית ברא אלקים (א, א). ופירש רש"י אמר רבי יצחק לא היה נריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם שהיא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל, ומה טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים (מהלים ק"א, ו), שאם יאמרו אומות העולם לישראל וכו'. והיינו שהקב"ה לא התחיל את התורה במצוות עד שלא הגיד מקודם לעמו על הכח שבמעשיו, והכח שבמעשים הוא בראשית, היינו ראשית חכמה יראת ה' (שם י), והיינו בראשית, עם הראשית חכמה יראת ה', ברא אלקים את כל הצריחה, משום שרק על יסוד זה יכול הכל להתקיים, וכאשר יש את הכח הזה, אזי יש קיום לכל הצריחה ולכל המעשים האלה, ועל כן התנאי המוקדם לכל המצוות הוא יראת ה', שבלי זה צנוי הכל על יסוד רעוע.

וזהו בראשית, בשביל התורה שנקראת ראשית דרכו (צ"ר א, ד), ובשביל ישראל (ויק"ר לו, ד) שנקראו ראשית תבואתה (ירמיה ב, ג), היינו שהעולמות נבראו בכדי לקבל את התורה ומצוותיה, והיינו שהחיים הגופניים הם לא מטרה לעצמם, אלא המטרה היא

בתורת ה', ואם כן קבל צוה עול מלכות שמים. אך הענין הוא כנ"ל, דיש כאלה שמקבלים עליהם ומקיימים את המצוות מצלי לקבל עול מלכות שמים תחילה, ועושים המצוות כמצוות אנשים מלומדה ומצלי עול מלכות שמים, ואז יש כו"כ דברים הפוסלים את המצוה כמו מחלוקת שקר ואנכיות, אבל כשמקבלים עול מלכות שמים תחילה, אז כבר התלמוד מציא לידי מעשה וצאים להמדרגה הגדולה, ומהנמנע שהמצוות תהינה מסוכצבים דברים לא טובים, אלא אז קיום המצוה הוא בתמימות, היינו תמימות של קבלת עול מלכות שמים, ואז אין אנכיות עצמית.

וזה מ"ש יעקב אבינו אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי (בראשית כח, טו), אכן יש ה', היינו עול מלכות שמים במקום הזה, ואנכי לא ידעתי, הסיבה לזה היא שאין אנכיות, שאינו יודע ומכיר צאנכיות, במקום שיש יראת ה' אין אנכיות, ובמקום שיש אנכיות אין יראת ה'.

ועלינו להתקדש ע"י המצוות ולראות את החיים מתוך אספקלריה וקדושת המצוות,

ליקוטים

בראשית ברא אלהים (ה, ב). הצורה צרא את הכל, כל דבר ודבר, הקטן והגדול, גם את "צראשית", כלומר לכל דבר מוכרח להיות ראשית והתחלה, והתחלה היא כמוצן משהו, רק משהו, משהו מן המשהו, וגם את זה צרא הצורה ית'.

בראשית ברא. רש"י: אין המקרא הזה אומר אלא דרשני, כמ"ש רז"ל

וזה שאם יאמרו אומות העולם וכו' אומרים להם כל הארץ של הקצ"ה היא הוא צראה ונתנה לאשר ישר בעיניו וכו', היינו שרריך האיש הישראלי ללכת בדרך ההכנה להמצוות, ויתעורר לזה ע"י הפרשיות המצארות את סדר מעשה צראשית ומעשי האצות שזה הכנה לקבלת התורה ועל זה צרא העולם, ולכן נתן לנו הקצ"ה את הארץ, ובדרך האצות הק' הדדיקים שהקימו וקיימו ע"י מעשיהם ומדותיהם הטובות את העולם, ולא כהרשעים שהחריבו את העולם ע"י מעשיהם הרעים, ובדרך הכנה כזו יכולים לגשת לעשות ולקיים את המצוות שתיינה כתיקונן, ושלא יהיה אפשר לעשות מעשים העומדים בניגוד גמור להמצוות.

ויעזור השי"ת שכמו שהעולם נצרא בשביל ישראל שנקראו ראשית תצואתה, עוד לפני שקיימו אפי' מצוה אחת, כך יגאל אותנו על חשבון שנעשה תשובה אחרי הגאולה השלימה, ונזכה לעשות ולקיים את המצוות צהכנה הראויה וצקדושה, וישפע עלינו כל טוב צרוחניות וצגשמיות א"ס.

בשביל התורה שנקראת ראשית דרכו (משלי ת, כג) ובשביל ישראל שנקראו ראשית תצואתה (ירמיה ג, א), ואם צאת לפרשו כפשוטו וכו'. התורה היא הדרך, דרך העולם, על הדרך הזו עלינו ללכת מיומנו הראשון עד האחרון.

ויעש אלהים את הרקיע וגו' (ה, ז). וברש"י: ומפני מה לא נאמר כי

לדאוג שאלה שנולדו ידעו גם פרק זישובו של עולם, היינו שיצנו צרות התורה.

וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד (א, ב). המעשים הם הסימנים המובהקים להכיר את האיש, ואי אפשר להכירו רק לפי כתביו ודיבוריו, קל מאוד לכתוב ולדבר, אם אין מעשים בעולם העשייה אין כלום, בעולם העשייה - וירא אלקים את כל אשר עשה, והנה טוב מאד.

וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד (א, ב). אנו בני אדם המייצרים את הרע, הצורח צ"ה צרח הכל טוב, כמ"ש וירא א' את כל עשה והנה טוב מאד, רק יצר לב האדם רע מנעוריו (בראשית ט, כב). ואם תשאל מדוע נצרח הרע? התירוץ הוא משום שזה ג"כ טוב, כי הצורח לא צרח את האדם שיהיה הולך בטל, אוכל ואינו עושה, והטוב מוכן לפניו, ולכן מוכרח היה שתהיה לו הצרירה והבחירה שיוכל ליצר את הרע, ובכל זאת ייצר ויעשה רק את הטוב וכו'.

וזהו (אבות ב, א) הוי מחשב הפסד מנזרה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה, כי יש בעשיית הטוב משום הפסד הרע, ובעשיית הרע ח"ו יש משום הפסד הטוב, גם אם הרע הזה מתוק מבחוץ, ואותו המתוק הוא השכר של העבירה, של הרע, אשר אותו מפסידים צקיום המנזרה שהוא עשיית הטוב, אבל זה הדבר אשר בן אדם המחונן צדעת צריך להבחין בו.

טוב ציוס שני, לפי שלא היה נגמר מלאכת המים עד יום שלישי והרי התחיל זה בשני, ודבר שלא נגמר אינו צמילואו וטובו, וצשלישי שנגמרה מלאכת המים והתחיל וגמר מלאכה אחרת כפל זו כי טוב שני פעמים, אחת לגמר מלאכת השני ואחת לגמר מלאכת היום.

וזה מלמדנו, שאם לא מתחילים לעשות מנזרה הדורשת צמפגיע את קיומה ועשייתה, צודאי זה לא טוב אלא רע רח"ל, ואם מתחילים ולא גומרים ג"כ עדיין לא טוב, אלא רק כשגומרים אותה צמילואה וטובה, אז טוב הדבר ונגמר צכי טוב.

ואם אכל צורח כל העולמים כך, שידע מקודם שיגמור מלאכת המים, ובכל זאת לא נאמר כי טוב אלא אחרי שנגמרה מלאכת המים צמילואה וטובה, אנו בני אדם יושבי וכו' עאכו"כ שעלינו להשתדל לקיים ולעשות את המצוות צמילואן וטובן.

ויעש אלקים וגו' את המאור הגדול לממשלת היום וגו' (א, טו). כשם שהשמש והירח והכוכבים צמהלכס וגם הארץ אינם משנים ממה שנצראו, להיות כי זאת היא השלמתם צתכלית השלמות, כך צריך להיות מצחירה חפשית השלמת המעשה מכל כל אחד מישראל וגם מהכלל כולו.

פרו ורבו ומלאו את הארץ (א, כח). לא למה צראה אלא לשבת יצרה (ישעיה מה, יב), לשבת דייקא, היינו כי אין הכוונה סתם שילדו ויפרו וירצו ולא יתעסקו צצנין וצישובו של העולם, לשבת יצרה משמעו לצנות את העולם, כלומר הדואגים לפרו ורצו צריכים

הקדושה אשר זורחות מעיני הילדים המסתכלות עלינו צטהרת מלאך אלקים.

בתמימות כזאת היו אדם וחוה לפני החטא, ראו רק את הטוב, ולעשות את הטוב היה אלנם דבר מוצן מאליו, ואי אפשר היה להם לעשות את הרע, ורק כאשר אכלו מעץ הדעת טוב ורע נתקלקלו. לעתיד לבוא נבוא ג"כ לבחי' של אדם וחוה לפני החטא, ולעתיד לבוא המאושר הזה מתגעגעים בגעגועים פנימיים נסתרים מבלי לדעת על מה ולמה מתגעגעים, זה רגש פנימי שבפנימי, ולזה מתגעגעים כשמתכלים לעיני ילדים קטנים.

לתמימות כזאת של אדם וחוה לפני החטא הגיעו אצותינו ואמהותינו הקדושים, וכל המעשים אשר צספר בראשית מספרים לנו מאותה התמימות הקדושה, הם ידעו רק את הטוב. אבל עלינו להשתדל להוסיף מכל הסיפורים האלה את המוסר השכל, ולהשתדל עד כמה שאפשר ולהתאמץ במאמצים יתרים להגיע לתמימות בחיי יום יום, להתאמץ ללמוד וללמד לשמור ולעשות בתמימות, וציותר לקיום ולעשיית המצוות, עלינו להשתדל לבוא לתמימות היותר מושלמת.

והנחש היה וגו' בי יודע אלהים כי ביום אבלכם וגו' (ג, ה - ה). עוד בראשית הצריחה התחילה המלחמה בין בחי' האדם שבאדם ובין בחי' החיה שבאדם. האדם נקרא כבר ע"י הצורא אדם, להראות צוה על תכליתו להיות מה שנצרא, להיות אדם. ואז בא הנחש - כי יצר לב האדם רע מנעוריו (בראשית ח, כה) - וזאת היא בחי' החיה שבאדם, להסיתו וללמדהו "דעת", לאכול מעץ הדעת, ולהיות ל"יודע טוב ורע", כלומר להכיר גם את הרע, את בחי' החיה שבאדם, ולמלאות תאוותיו באכילה ושחיה ותאוות שונות. ולהאשה שדעתה קלה פנה הנחש כמוצן צראשונה, והיא הוסתה צמהרה והשיאה גם את צעלה את אדם - האדם לאכול, ולעשות עי"ז הכרה עם הרע שבעולם, ומאז התחילו הנרות הנרורות של הצריחה.

קשה מאוד למצוא צן אדם אשר לא מתפעל למראה פני ילדים קטנים. ההתפעלות הזאת נובעת ממקומות העמוקים שבנשמה, ושרשה בגעגועים הנחשיים החצויים, הגעגועים להאמת הנחית והתמימות

פרשת נח

מטעי מעשה ידי להתפאר (ישעיה ס, כא). ונריך להצין מה שייכות פסוק זה לכאן. או"א, דאיתא צמשנה (אבות ה, ג) על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, או"א, המקור מהשלושה דברים נמצאים אלל הצדיק וכל איש ישראל

נח תרם"ח

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו וגו' (י, ט). וצוה"ק (ס"א נט): איתא על פסוק זה, ר' חייא פתח ועמן כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר

הארץ לפני האלקים, היינו שזריכים להשחית את הארציות, לפני האלקים, קודם זיאת מדת הדין, כי זאם שיהיה ח"ו ותמלא הארץ, היינו שהדור יהיה ח"ו מלא מבחינת ארציות, אז ח"ו "חמס" זגימו' גיהנס". על כן זריכים לקיים השלשה דברים שהעולם עומד עליהם כדי שיהיה קיום להעולם.

זוה או"א הוא פי' הזוהר ר' חייא פתח ועמך כולם זדיקים, היינו שהדור זכאי, שמקיימים את השלשה דברים שהעולם עומד עליהם. ירשו ארץ, ירשו לשון גירוש (דברים ז, לח), היינו שמגרשים את הארציות. זכאם שאין הדור זכאי ח"ו, זריכים עכ"פ לשמור נזר מטעי, נזר, מלשון שמירה, מטעי, אותיות מעט, היינו שזריכים לשמור את מעט הדיקים שיש זהדור שמקיימים את השלשה דברים שהעולם עומד עליהם, ואז מעשה ידי להתפאר, היינו מעשה ידי השי"ת שהמה יונקים מהחיות שהדיק משפיע זהם, להתפאר, לשון תפארת, היינו שיש להם תפארת זין העמים. יעזור השי"ת שזני ישראל ישמרו השלשה דברים שהעולם עומד עליהם, שיהיה הדור זכאי ותהיה הגאולה שלימה והישועה זרוחניות זבגשמיות זברוחניות^א זכלל זזפרטו זמן.

זריך זבוא להזדיק לקבלם, אך או"א, כיון שהדור חוטא נשארם השלשה דברים זכלל הזדיק, ולכן או"א, הזדיק זכד מן העולם זכדי שיהיה לכפרת עוון או"א זבור כל זני ישראל, ואז זא הרחמים להעולם.

או"א זה פירוש הפסוק אלה תולדות נח, כל מקום שנאמר אלה פסל את הראשונים (ז"ר יב, ז), או"א פסל את הזינים הראשונים, על ידי תולדות נח, נח לשון רחמים, כמו חן זחסד זרחמים, היינו כשזריך להיות הולדת רחמים להעולם, אז או"א, נח איש זדיק, מלשון נח נפשיה, היינו הזדיק נזכד מן העולם, זכדי תמים הי' זדורותיו, תמים לשון (גאנך) שלימות, היינו כדי שהדור ישאר שלם זתמים, את האלקים התהלך נח, עם מדת הדין זחי' אלקים הולך מדת הרחמים זחינת נח.

זיולד נח שלשה זנים, או"א, זעבור שהאיש הישראלי זריך לראות שיהא רחמים זעולם היינו זיולד נח הולדת רחמים, זריך לראות שיקיים השלשה דברים שהעולם עומד עליהם. זזה או"א, את שם, הוא תורה זחי' זית מזרשו של שם, זאת חס, הוא זבודה זזמנוח זזלב, כי "חס" אותיות "מח", זאת יפת, הוא גמ"ח, מלשון יפת אלקים ליפת (זראשית ט, כז). זתשחת

ליקוטים

גם מלכתחילה מעשים טובים. זזהו הזורעים זדמעה זרנה יקלורו (תהלים קכו, ה), קודם זדמעה, זזתור זדיק עושה זרינה זזשמחה.

אלה תולדות נח (י, ט), עיקר תולדותיהם של זדיקים מעשים טובים (זש"י שס). זכל כמוזן זכדי להיות לזדיק זריכים לעשות

א סגנון זה של כפילות "רוחניות" נמצא בהרבה מאמרים לקמן.

ג' חשוון

יומא דהילולא של א"ז הרח"ק מריוון זי"ע

דורות רצים, וכך התנהגו עמו לדיקי דורו
כאז לדיקי דורו, וראש ואז לדיקי הדורות
שבאו אחריו.

בבל ספירה יש מלכות, הוא היה מלכות
שבתפארת, אבל גם צמלכות יש מדת תפארת
והוא היה גם התפארת שצמלכות.

אין עבדות צמלכות אבל יש מלכות
בעבדות, "עבדי אתם" (ילקוט שמעוני שלח טו, רמז
תש"ט), וזאת היא עבדות ה', עבדות ה' צבחי'
מלכות, וזה היה זקני הה"צ והק' מריוון
זי"ע מלכות שבעבדות - בעבדות ה', עבדות
ה' שלו היתה צבחי' מלכות.

בדרכי עבדות ה' של הצדיקים היו דרכים
שונות, היו כאלה שהשפילו את עצמם לגמרי
ועשו את עצמם כאפס וכאין, הסתגפו וגרו
בדירות מזומנמות בעירוס וצחוק כל וצוה
היתה עבדותם, אבל הריוניער זי"ע התרומם
למדריגת מלכות שבתפארת ותפארת
שבמלכות, וזאתה המדריגה הרוממה היה
צבחי' תפארת, תפארת שבמלכות, וכל זאת
היה בעיניו כאפס וכאין, וזאת היא המדריגה
הגבוהה מאד בעבדות ה' - יראת הרוממות.

ג' חשוון תרס"ח

בעת עמידתו מהשולחן אמר: "דער
אייצערשטער זאהל העלפין זכותו
יגן עלינו ועל כל ישראל, ישראל אשר צך
אתפאר (ישעיה מט, ג), או"א יעזור השי"ת
בזכות "ישראל", "אשר" הוא לשון התחזקות,
שנתחזק "צך", היינו כ"צ אמוון דאורייתא,
"אתפאר", היינו שיהיה לנו התפארות לעיני
העמים.

ג' חשוון תשכ"ב

לא היה לדיק שדומה לדיק שני ב, כשם
ששני נביאים לא נתנצחו בסגנון אחד
(עי' סנהדרין פט.), כך לא היו שני לדיקים של
סגנון אחד. כל אחד ותפקידו בעולם, שהיה
משפיע ויודע מה עליו להשפיע ואיך עליו
להשפיע. היו לדיקים שהיו משפיעים כאילו
היו הלינור שדרכו שופעת ההשפעה, והיו
כאלה שהשפיעו צדק כזו שלא היו מכירים
אפילו שהם משפיעים. וכשם שמה רבינו
היה אז לכל הנביאים של כל הדורות, כך
יש לדיק הדור שהיה אז לכל הצדיקים של
אותו הדור, והיה אז של דורות רצים. כזה
היה זקני הה"צ מריוון זי"ע, אז של לדיקי

ב בכת"י נכתב תחלה אין צדיק שדומה לצדיק שני וכו', בלשון הווה, ואח"כ שינה כבפנים
ונ"ב: אני מדבר על העבר. ויש לשער שסיבת השינוי כדי שלא ישתמע שמרמז גם על
ענין הנהגתו, כי באותו זמן שלאחר פטירת אחיו מרן ה"אביר יעקב" זי"ע הפצירו בו רבות
שיקבל עול ההנהגה.

יעשה", ומה הוא רצונו, רצון הצורא, וכשיצא הגזר דין של המצול נשאר עומד בצחי' לדיק, נדק משפט, מצלי להגיע ל"ואת שועתם ישמע ויושיעם". ומכיון שכן היה נח איש לדיק בדורותיו, הוא הוכיח אותם, אבל לא ניסה לשווע לה' ולהפוך את מדת הדין לרחמים כאברהם אבינו בסדום, אשר רצה להציל, וציקש והתחנן לפני ה', שהלדיק האמיתי מרחם על כל בריה, ורצה להציל גם את סדום, ושם הופיע אברהם רק במדת הרחמים, כמ"ש (בראשית י"ב, כג) ואברהם עודנו עומד לפני ה', ולא אלקים - מדת הדין.

ומשום זה אפילו זה הדורש לשבח סובר שאילו היה בדורו של אברהם היה מתרומם יותר ומגיע למדרגת "שועתם ישמע ויושיעם", דרכו של אברהם אבינו שהיה מתפלל במידת החסד להציל את סדום. והדורש לגנאי אומר שלא היה נחשב לכלום, כי מי שמתהלך ולא מתעורר, ועוד בדורו של אברהם, לא היה נחשב לכלום ג. ואכל נמרוד כתיב (בראשית י' ט) הוא היה גבור ניד לפני ה', על כן יאמר כנמרוד גבור ניד לפני ה', מתכוון להקניטו על פניו, כדרכם של רשעים להפוך את מדת הרחמים למדת הדין, ואת הנאתם.

אמרתי בתחילת דברי, לא היה לדיק אחד דומה לשני. על רבי חנינא בן דוסא נאמר (תענית י') שכל העולם לא ניזון אלא בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרוצין

צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו (תהלים קמ"ה, ז'), וכמו כן כתיב (שם י"ט) רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם. צדאי וצדאי "לדיק ה'" זה בדרך של נדק ומשפט, כך הם דרכיו, אבל בכל זאת "וחסיד בכל מעשיו", בעשיית הדברים - במעשיו הוא חסיד, לפני משורת הדין. כך הלדיק, הדבק במידותיו, "רצון יראיו יעשה", ומה יכול להיות "רצון יראיו" אם לא בדומה לרצון צוראו - נדק ומשפט, אבל בכל זאת ישנה מידת "וחסיד בכל מעשיו" - לפני משורת הדין, ואז מקום להתחנן ולהתפלל, וזה "ואת שועתם ישמע", שיהיה לפני משורת הדין ויושיעם.

פוחת את ידיך ומשביע לכל חי רצון (שם ט), אבל כמוצן כריך האדם לדעת מה לרצות ולהתאים את רצונו לרצון הצורא כאשר אמרתי רצון יראיו יעשה וגו'.

וזה מה שכתוב בפרשה אלה תולדות נח (בראשית ו' ט), נח איש לדיק תמים היה בדורותיו את האלקים התהלך נח, וברש"י יש דורשין לשבח שאילו היה בדורו של אברהם היה לדיק יותר. ויש דורשין לגנאי שאילו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום. נח היה לדיק בצחי' "לדיק ה' בכל דרכיו" רק נדק ומשפט, משום כך את "האלקים" - מדת הדין, התהלך נח - התפעל, כלומר כך הוא היה בטבעו, ולא הגיע למדרגת "חסיד בכל מעשיו" לפני משורת הדין, והיה רק בצחי' "רצון יראיו

ג וע"ע להלן שנת תשכ"ה.

ונעשה מקום זה שעל יד מקום המקדש למקום תורה ותפילה בפאר מלכותי, וזאת היתה כוונתו גם ברישון בהתנהגותו המלכותית, להשליט בכל אחד בעולם הקטן שלו, את מלכות שמים מלכותא דרקיעא הנטועה בנשמת כל אחד ואחד בכל יהודי ויהודי, על מלכות הגוף, שזה תנאי מוקדם להשלטת מלכות שמים על מלכות הגוף בכל העולם כולו.

וזהו יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך וגו' (תפלת עלינו לשבת), כל כריעה ואפילו בלא כוונה, כל נדנדוד קל בכל העולם כלו, שרוש קל של עלה של הענף הכל לך, לך ה' אלוקינו, ואף בלי כוונה מנז הכורע ומנז המתנדנד - הכל לך, כי אי אפשר אחרת, הכל לך, הכל בשבילך, הכל אליך. התודעה הזאת אם היא נמצאת, היא היא אשר מציאה למלכות שמים, התפשטות השכינה ואלוקות בכל, אין חיים בלעדו אין ומפרנס מקרני ראמים עד ציצי כינים, הכוונה היא הכח האלקי.

ולמשלחת מלכות שמים על האדם, מרמזים האותות בשער הכניסה ליום היהודי של כל אחד מאתנו, שכמו שלפני בנין עיר עושים את התכנית לעיר כולה ולפיה בונים, כך ישנם מצוות שמראים לנו את דרכנו ומה עלינו לעשות, והם שער הכניסה ליום היהודי, כי באמת התפילה ועטיפת הציצית והנחת תפילין מדי יום ציומו הם לא רק עבודת ה' של האדם מישראל, רק הם שער הכניסה ליום הגדול, ליום היהדות של כל אחד מאתנו,

מערב שבת לערב שבת, ואמר על זה זקני הריוזינער ז"ל כלומר, מה אפשר לעשות אם הוא מסתפק רק בקצ חרוזין, כי על כן גם ההשפעה לעולם מנומזמת. זקני הריוזינער ז"ע רצה להוריד השפע במדה הכי מרובה על עם ישראל, ממש מלכות ישראל, ומשום זה התנהג בתפארת שבמלכות. יה"ר שזכותו תגן עלינו ושנוכה לראות במהרה תיכף צימינו במלכות ישראל על אדמתו בתפארת שבמלכות וכתר תורה על ראשה.

ג' חשוון תשכ"ג

היום ג' חשוון הוא ההילולא של זקני הק' הריוזינער ז"ע. בשחריוזינער היה ילד קטן שיחק פעם בערב שבת בחצר, העיר לו אחיו הקדוש ר' אברהם/ניו מפראהבישמי שכבר הזמן מאוחר וקרוב לשבת. נשא הריוזינער את עיניו לשמים והתבונן בהם ואמר, עדיין יש זמן לבוא השבת, כי עם כניסת השבת מתחלפים השמים, ואינו רואה שהשמים התחלפו. הריוזינער עוד בקטנותו הכיר את ההבדל בין השמים של ששת ימים תעשה מלאכתך (שמות ב, ט-ט), ובין השמים של וציום השביעי שבת לה' אלקיך.

זקני הריוזינער זכותו תגן עלינו הזמין אליו באופן דחוף מארץ ישראל את החסיד ר' ניסן זק ע"ה, ופקד עליו לקנות תיכף ומיד בלי דיחוי את המגרש שעל יד מקום המקדש, ולבנות עליו בית כנסת גדול ומפואר, והתכוון בזה להשלטת מלכות שמים על מלכות הגוף. עוד בשנים ההם הוא נטע את הניצנים הראשונים של מלכות שמים,